

ENTREVISTA El Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona exposa 'Roberto Escoda, el present del pintor'

Morella. Però a poc a poc i a mesura que m'anava fent gran patia per anar-me'n tot sol amb el cotxe, per si passava alguna cosa. I aleshores vaig fer una col·lecció de fotografies molt gran pensant que arribaria un dia que no podria sortir amb el cotxe.

P: Molt previsor.

R: Sí, molt previsor, pareix que no puga ser, perquè gaudia molt sortint fora a pintar. Plantava el cavallet i pintava; recordo una vegada que feia moltíssim vent i no podia ni recollir la tela. I una vegada vaig voler pintar una sortida de sol preciosa al Delta, però volia marxar de nit perquè se'm fes de dia a mesura que pintava. Ja havia sentit a dir sobre els mosquits del Delta, però no en vaig fer cas... I van començar a picar-me. Es va aproximar un tractor i aquell home em va advertir posant-se les mans al cap que se'm menjarien els mosquits. Va traure una botelleta i em va donar un líquid contra els mosquits. Va funcionar.

P: A vostè se li identifica molt per tots els detalls que afegeix a les escorces de les oliveres.

R: Agafo una ploma i paper i vaig fent-hi ratlletes. L'escorça s'ha d'omplir, i fent ratlletes se'm van suggerint cares i formes... Jo ho faig per cobrir la superfície, per no deixar-ho en blanc... La gent ho troba molt divertit, s'hi fixen, troben una careta i tenen una gran xalera. Passo 6 o 7 hores al dia fent-ho, sobretot ara que el dia és llarg i hi ha llum. De moment, la vista

Escoda fa 80 anys que pinta. / NÚRIA CARO

aguanta, i el pols també, el tinc molt serè.

P: En un artista què preval més, l'observació i la imitació o la imaginació?

R: L'observació i el saber veure és molt interessant. Però tot és important. Les persones ja m'identifiquen amb les oliveres i se les aprecia. L'olivera és un cant de la naturalesa i una alabança al creador. Pel que fa a les caretes de l'escorça de l'olivera... simplement em surten.

P: Prefereix la ploma a l'oli?

R: Són molt diferents. Jo em vaig enamorar de l'oli quan vam marxar un dia de Tortosa per les bombes. Un bombardeig ens va tombar la casa i vam marxar a la Petja, a la raval de la Llet, i allà hi havia un home, don Antonio Cerveto, germà de Ricardo, que pintava. Em vaig quedar veient visions amb tota aquella varietat de colors, i una paleta enorme... Aquest moment i el moment en què vaig veure que es podia ser catedràtic i pintor em van marcar.

P: Amb Ricardo.

R: Sí. Vaig lluitar fins que vaig ser catedràtic i després vaig fer la tesi alhora que Leonardo [son fill].

P: Leonardo ha tingut una mica més de sort que vostè.

R: Sí. Ha tingut més mitjans. Quan era petit, jo vaig voler comprovar com pintava, me l'asseia a la falda i li deixava un paper davant. El que feia primer eren gargots, després ja feia una mica de forma... I vaig comprovar el desenvolupament d'una criatura en relació al dibuix. Encara en conservem els dibuixos! ■